

Eugen Curta, **Amurg în Piața Intimă (2)**

Eu știam că i-a venit sorocul, dar eram mic, sufeream cumplit de fiecare dată și când Moșu mă întreba de ce plâng nu-i puteam spune ce aveam pe suflet. Că, mai ales în timpul verii, noi am vorbit cu porcii prietenește, el le-a gustat lătura cu degetul iar eu le-am adus lucernă, îi priveam în ochi, având senzația că suntem actorii unui avansat dialog nonverbal. Moșu creștea an de an patru porci, trei îi vindea și îl tăia pe cel care îi împingea tot timpul pe ceilalți de la vălău, mâncând el cel mai mult și fiind întotdeauna cu cincizeci de kile mai greu. Numai el avea nume. Ceilalți erau simpli porci. Dacă eu mă zmiorcăiam și nu eram bim de nimic - oricum, Moșu chema doi vecini să scoată porcul cu ștreangul din coteț și să-l pună pe scară în mijlocul șurii -, Buna trăia oroarea vieții ei, pentru că trebuia să țină o oală la gâtul porcului, să strângă sânge pentru sângerete. Porcul avea câteva clipe în care stătea liniștit pe o dungă, pe scară, se uita parcă peste cap la Moșu întrebându-l: stăpâne, tu m-ai îngrijit tot anul, mi-ai gustat lătura cu degetul, mi-ai dat buruieni proaspete și lucernă ca desert, de ce-i lași pe brutele astea pe care nu le-am văzut în viața vieților mele să-mi lege piciorul cu funia și să mă tragă încoace și încolo, să mă scoată afară din coteț?!... Să mă întindă, iată, pe scară... Și chiar stăpânul acesta al lui îi înfigea cuțitul în gât! Cum să nu dea el din picior și să verse vasul pe care Buna, altă cunoștință intimă, cu care n-a avut nimic de împărțit toată vara, îl întindea după sângele care, da, nu avea ce face, curgea șuvoi din el? Ce-i cu oamenii aceștia, oamenii aceștia sunt de nerecunoscut, au înnebunit?! Moșu înjura de mama focului în timp ce învârtea cuțitul în rană, ca să fie sigur că nimerise aorta. Săraca femeie puneă iar ligheanul, cu o mână subțire. Până la urmă reușea, apoi trebuia să pună puțină sare și să-l frământa cu mâna, ca să nu se închege. Dar o dată s-a întâmplat ceva îngrozitor, cel puțin pentru mine, greu de crezut. Moșu înjura, dar întotdeauna într-un fel impersonal, nu avea treabă cu Buna, când i se adresa ei, tonul era din alt registru, blând, aproape respectuos: Ține, tu, fată, ligheanul ăla cu două mâini... Dar în anul acela, de care vreau să-mi amintesc neapărat acum..., ei, în ziua aceea Moșu a exagerat: porcul s-a zvârcolit, vecinii nu au ținut bine de ștreanguri, eu de coadă, nici atât, ligheanul cu sânge a zburat din mâna Bunei și cuțitul s-a întors pe degetul mare al lui Moșu, creștându-i-l puțin. "Bată-ți Dumnezo capul!" a zis el și aceste cuvinte grele și-au consumat încărcătura absurdă pe zvârcoleala aceea a porcului de două sute cincizeci de kilograme. Buna s-a îndreptat din spate și a rămas câteva secunde ca o statuie, și-a luat apoi oala de pe pământul înghețat și a dispărut în bucătărie, de unde nu a mai ieșit, nici să aducă apă caldă, nici să ne aducă câte un pahar de vin fiert sau să întrebe cine știe ce, cum făcuse până atunci.